

कन्दर्पं परिवीक्ष्य नूतनमनोराग्याभिषिक्तं
क्षणात्
अङ्गानीव परस्परं विदधते निर्लङ्घनं सुभुवः”)
चोरोहः पुं, (वचसि रोहतीति। रुह + कः।)
स्तनः। इति त्रिकाण्डशेषः। (यथा, आर्या-
सप्तशत्याम्। ४३६।

“मा शबरतरुणि प्रीवरवचोरोहयोर्भरेण भज
गन्धम्।

निर्मांकेरपि शोभा यथोर्भुजङ्गीभिरुन्मत्तैः”)
वक्ष्यमाणः, त्रि, भविष्यत्कथनीयविषयः। वच-
धातोः स्थमानप्रत्ययेन विद्यमानः। यथा। अत्र
वक्ष्यमाणवचनात् मध्यरात्रिप्राभावेव जयन्ती-
त्वम्। इति तिथ्यादितत्त्वम् ॥ अपि च।
“तत्रैव द्वादशीमध्ये पारण्यं अवगोष्ठिके।
वक्ष्यमाणश्च घटतेऽन्यथा प्राग्वहिकं व्रतम् ॥”

इति श्रीहरिभक्तिविलासे १५ विलासः ॥
वख, खपि। इति कविकल्पद्रुमः ॥ (भा०-पर०-
सक०-सेट्।) वखति। खपि गतौ। इति
दुर्गादासः ॥

वख, इ खपि। इति कविकल्पद्रुमः ॥ (भा०-
पर०-सक०-सेट्। इति।) इ, वज्रते। खपि
गतौ। इति दुर्गादासः ॥

वख, इ खपि। इति कविकल्पद्रुमः ॥ (भा० पर०-
अक०-सेट्।) इ, वज्रते। इति दुर्गादासः ॥

वगला } स्त्री, दशमहाविद्यान्तर्गतदेवी-
वगलासुखी } विशेषः। तदुक्तं तन्त्रान्तरे।

“ब्रह्मास्त्रं संप्रवक्ष्यामि सदाः प्रत्ययकारकम्।
साधकानां हितार्थाय स्तम्भनाय च वैरि-
णाम् ॥

यस्याः स्तरणमात्रेण पवनोऽपि स्थिरायते।
प्रणवं स्थिरमायाश्च ततश्च वगलासुखि ॥
तदन्ते सर्वदुष्टानां ततो वाचं सुखं पदम् ॥
स्तम्भयेति ततो जिज्ञां कीलयति पदद्वयम् ॥
बुद्धिं नाशय पश्चात् स्थिरमायां समालिखेत्।
लिखेच्च पुनरोक्कारं स्थापेति पदमन्ततः ॥
घटत्रिंशदक्षरी विद्या सर्वसम्पत्करी मता ॥”
स्थिरमायां जीं। तथा च।

“वह्निहीनेन्द्रमायायुक् स्थिरमाया प्रकीर्तिता ॥
ॐ जीं वगलासुखी सर्वदुष्टानां वाचं सुखं
स्तम्भय जिज्ञां कीलय कीलय बुद्धिं नाशय जीं ॐ
खाहा ॥ * ॥ तन्त्रान्तरे।

“वह्निहीनेन्द्रमायायुक् वगलासुखि सर्वयुक्।
दुष्टानां वाचमिच्छा सुखं स्तम्भय कीर्तयेत् ॥
जिज्ञां कीलय बुद्धिं तत् विनाशय पदं वदेत्।
पुनर्जीं ततस्तारं वह्निजायावधिर्भवेत्।
तारादिका चतुस्त्रिंशदक्षरा वगलासुखी ॥”

ॐ जीं वगलासुखि सर्वदुष्टानां वाचं सुखं
स्तम्भय जिज्ञां कीलय बुद्धिं विनाशय जीं ॐ
खाहा। इत्यपि मन्त्रान्तरम् ॥ * ॥ अनयोः
पूजा। प्रातःकालादिप्राणायामान्तं विधाय
अध्यादित्यासं कुर्यात्। यथा, शिरसि नारद-
ऋषये नमः। सुखे ढट्पुण्ड्रसे नमः। हृदि

वगलासुखौ देवतायै नमः। गुह्ये जीं बीजाय
नमः। पादयोः खाहाशक्तये नमः।

“नारदोऽस्य ऋषिं ऋद्धिं ढट्पुण्ड्रं कन्दश्च तन्मुखे।
श्रीवगलासुखीं देवीं हृदये विन्यसेत्ततः।
जीं बीजं गुह्यदेशे तु खाहाशक्तिस्तु पादयोः ॥”
ततः कराङ्गनामौ। ॐ जीं अङ्गुष्ठाभ्यां नमः।
वगलासुखि तर्जनीभ्यां खाहा। सर्वदुष्टानां
मध्यमाभ्यां वषट्। वाचं सुखं स्तम्भय अना-
मिकाभ्यां हूँ। जिज्ञां कीलय कीलय कनि-
ष्ठाभ्यां वौषट्। बुद्धिं नाशय जीं ॐ खाहा
करतलपृष्ठाभ्यां फट्। एवं हृदयादिषु। तथा
च दिश्यतन्त्रे।

“युग्मवागेषु सप्ताह्निषोषाण्ये मन्त्रद्वयेः।
कराङ्गनामौ तलयोः कराङ्गनामौ सप्ताहरेत् ॥”
ततो मूलान्ते आत्मतत्त्वयापिनीवगलासुखीश्री-
पादुकां पूजयामि इति मूलाधारे। मूलान्ते
विद्यातत्त्वयापिनीवगलासुखीश्रीपादुकां पूज-
यामि शिरसि। मूलान्ते शिवतत्त्वयापिनी-
वगलासुखीश्रीपादुकां पूजयामि सर्व्वाङ्गे।
ततश्च।

“ऋद्धिं भावे दृष्टोः ओजे गच्छयोगोऽस्योः
पुनः।

ओष्ठयोर्भुजवृत्ते च दक्षिणांशे च कूर्परे ॥
मणिवन्धेऽङ्गुलेर्मन्त्रे गले च कुक्षयोर्हृदि।
नाभौ कक्षां गुह्यदेशे वामांशे कूर्परे तथा ॥
मणिवन्धेऽङ्गुलेर्मन्त्रे ततश्च विन्यसेत् पुनः।
दक्षवामे चोखान्दोर्गुल्फयोर्हृदिमूलयोः।
क्रमेण मन्त्रवर्णास्तु न्यस्य ध्यायेत् यथाविधि ॥” * ॥
ततो ध्यानम्।

“मध्ये सुराश्विमणिमण्डपस्तवेदी-
शिंहासनोपरिगतां परिपीतवर्णाम्।
पीताम्बराभरणमाख्याविभूषिताङ्गीं
देवीं स्मरामि हृतसुहृदवैरिजिह्वाम् ॥
जिह्वायमादाय करेण देवीं
वामेन शत्रुं परिपीडयन्तीम्।
गदाभिघातेन च दक्षिणेन
पीताम्बराणां द्विभुजां नमामि ॥”

एवं ध्यात्वा मानवेः सम्युक्त्य वह्निःपूजामार-
भेत् ॥ * ॥ तत्र प्रथमतोऽध्यक्ष्यापनम्। यथा।
अष्टाङ्गुलं चतुरस्रं विधाय ईशानादिकोणेषु
पूर्वादिदिक्षु च कुसुमाक्षतरक्तचन्दनैर्स्त्रीं गण-
पतये नमः इत्यनेन गजदानेन संपूज्य तेन
मधुना वा अर्घ्यपात्रमापूरयेत्। ततो वारत्रयं
विद्यायां संपूज्य अङ्गानि विन्यसेत्। ततो धेनु-
योनिसुत्रे प्रदर्श्य तेनोदकेन आत्मानं पूजोप-
करणञ्चाभ्युक्षयेत् ॥ * ॥ अस्या यन्त्रम्। चामं
षडक्षं वृत्तमष्टदलं भूपुराणितम्। ततो मूल-
सुखाय ॐ आधारशक्तिकमलासनाय नमः।
एवं शक्तिपद्मासनाय नमः। पूर्ववत् ध्यात्वा
पीठे आवाह्य षडङ्गानि न्यसेत्। ततो मुद्रां
प्रदर्श्य पुरतः षडङ्गेन मण्डलं यजेत्। ततो
मूलेन गन्धधित्वा धेनुयोनिसुत्रे प्रदर्श्य आत्म-

विद्याशिवैस्तत्त्रैर्विन्दत्रयं सुखे चिन्ता तर्जन्य-
ङ्गुलयोगेन साङ्गारवर्णां वगलासुखीं तर्पयेत्।
ततो यथासम्भवसुपचारैः संपूज्य आवरणपूजा-
मारभेत्। षट्कोणेषु पूर्व ॐ सुमगायै नमः।
एवमभिकोणे भगवत्पिण्डे। ईशाने भगव-
हायै। पश्चिमे भगवद्वायै। नैर्ऋते भग-
पातियै। वायौ भगमालिन्यै। ततोऽष्टदल-
पत्रेषु ब्राह्मणाद्याः पूज्याः। पत्राग्रेषु ॐ जयायै
नमः। एवं विजयायै। अजितायै। अपरा-
जितायै। स्तम्भिन्यै। जम्भिन्यै। मोहिन्यै।
आकर्षिन्यै। ततो द्वारेषु ॐ भैरवाय नमः।
तद्वाह्ये इन्द्रादीन् वज्रादीन् पूजयेत्। ततो
मूलेन धूपादिकं दत्त्वा यथाशक्ति जपं विधाय
चिन्मूलमुद्रां प्रदर्श्य पुष्पाञ्जलिचयं दत्त्वा देवे-
योनिसुत्रां प्रदर्शयेत्। ततो भैरवाय वलिं
दद्यात्। ततो विसर्जनान्तं कर्म समापयेत् ॥
अस्य पुरस्चरणं लक्षजपः। तथा च।

“पीताम्बरधरो भूत्वा पूर्वाशाभिमुखस्थितः।
लक्षमेकं जपेन्मन्त्रं हरिद्रागम्यमालया ॥
ब्रह्मचर्यरतो निर्व्रतं प्रयतो ध्यानतत्परः।
प्रियङ्गुकुसुमेनापि पीतपुष्पैश्च होमयेत् ॥” * ॥
द्वितीयमन्त्रस्य तु न्यासादिकं सर्वं पूर्ववत्।
ध्यानम्।

“गम्भीराश्च मदोक्ततां स्वर्णकान्तिसमप्रभाम्।
चतुर्भुजां त्रिनयनां कामलालसमानसाम् ॥
सुहृदं दक्षिणे पाशं वामे जिह्वाश्च वज्रकम्।
पीताम्बरधरां देवीं ढट्पीनपयोधराम्।
हेमकुण्डलभूषाश्च स्वर्णसिंहासनस्थिताम् ॥” * ॥
अथ प्रयोगः।

“कुरुते वाग्विस्तम्भं दुष्टानां बुद्धिनाशनम्।
जपहोमप्रयोगे च मन्त्रं चाप्युक्तं जपेत् ॥
हरिद्राहरितालाभ्यां लवणं जुहुयाद्विशि।
स्तम्भयेत् परस्मैनामि नात्र कार्या विचारणा ॥
अथवा पीतपुष्पैश्च त्रिमध्वत्तैश्च होमयेत्।
स्तम्भनेषु च सर्वेषु प्रयोगः प्रत्ययावहः ॥” * ॥
यन्त्रम्।

“ॐकारयोः संमुखयोर्हृद्गन्धः शिरसोर्लिखेत्।
मध्यगं नाम साध्यस्य तद्वाह्ये चाक्षरद्वयम् ॥
बीजं द्वितीयवर्गस्य तृतीयं विन्दभूषितम्।
चतुर्दशखरोपेतं संलिखेत् पृथिवीगतम् ॥
ठकारेण समावेष्टा चतुष्कोणपटं वह्निः।
तत्कोणरेखासंस्तेः मूलेऽर्च्यं चाष्टकं लिखेत् ॥
चिन्मूलमध्यरेखायाः पृथ्वी बीजाणि पार्श्वयोः।
अष्टवर्णं च कोणेषु तद्वाह्यं गलां लिखेत् ॥
पृथिव्यन्तरितं बाह्यं मातृकापरिमण्डलम्।
आवेष्टा चाष्टधा पश्चात्तद्वाह्ये स्थिरमायया ॥
त्रिरश्वाङ्गुलीयेन नादसंमिताङ्गुलिना।
लिखेत् पूर्ववदावेष्टा पश्चाच्च वगलासुखीम् ॥
पट्टे पाशागपट्टे वा हरिद्रोम्भसतामकेः।
दिव्यस्तम्भे सुखस्तम्भे लिखित्वा गाढमाक्रमेत् ॥
विवादे यन्त्रमालिख्य भूर्जं तैरेव वस्तुभिः।
कुम्भकारस्य ऋक्षस्य भस्मतो विपरीततः ॥